

absolut maa tages med i Betragtning. Efter de Herrers eget Princip forekommer det mig dog, at, for overhovedet at paalægge Skat, maa der være Skatteevne, og har en Familie med to Børn og 1,000 Kr.s Indtægt en Skatteevne af 50 Kr., saa har en Familie under samme Bilskaar med ti Børn ingen Skatteevne. Det forekommer mig dog, at det burde erkjendes. Jeg veed meget vel, at det ærede Medlem, som talte her paa Forslagsstillernes Vegne, ved Indbringelsen af Lovforslaget, det staar jo nu i Rigsdagstidenden, sagde — meget smukt for Resten i og for sig —, at det demokratisk Sindelag lægger sig for Dagen i dette Lovforslag paa en ikke saa lidet tiltalende Maade. At det i og for sig skulde være demokratisk, at man bestatter Folk, som ingen Skatteevne have, tror jeg ikke. Ja, demokratisk er jo et europæisk Ord, og jeg veed ikke, om det europæiske Demokrati muligvis vil give de Herrers Ret i denne Opfattelse; det kan være, at det, naar det overføres paa Dansk, bliver det Samme som rent folkeligt, men det veed jeg ikke; jeg tør i hvert Fald ikke paatage mig at bedømme, hvad der i saa Henseende skal sættes i Kurs. Det forekommer mig dog imidlertid, at det maa komme i Betragtning, at det, man gjør, er stridende mod selve Lovens Princip, ligesom det i og for sig er overmaade uretfærdigt og ubilligt, og jeg kan for min Person ikke troste mig med, at det repræsenterer Noget, der karakteriseres som et demokratisk Princip, der viser sig paa en ret tiltalende Maade i Bestatningen. Forresten skal jeg ikke dvæle ved Forslagets Detailbestemmelser; men jeg synes, at dette var saa markeret, at jeg ikke vilde tale om Loven uden at gjøre opmærksom paa, at jeg er kommen til at snuble over denne Bestemmelse. Det kan være, jeg har Urret, og saa kan jeg blive oplyst derom senere. — Endelig vil jeg, hvis det maa være mig tilladt, takke det ærede Medlem (Monrad), som var Ordfører for Forslagsstillerne, da Lovforslaget blev indbragt, fordi han har været istand til at sætte Forhandlingen her i Salen igang. Det, tror jeg, fortjener en Paastjønne, og ligesom min ærede Kollega, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad), gaar jeg ud fra, at det vil være en Forhandling over hele Linien, som nu er sat igang. Jeg kan ikke Andet end glæde mig over, at det ærede Medlem, af hvem jeg havde ventet Meget, har været istand til at forløse Folke-thinget paa den Maade. Det forekommer mig at være overmaade glædeligt. Der har ikke her for mig været nogen Skuffelse, saaledes som det er blevet sagt fra anden Side; det har endog været over Forventning. Jeg

lagde vel Mærke til, at da det ærede Medlem udtalte sig første Gang, var han saa god at give begge Sider af Salen Ret i det, der var det Væsentlige for hver af dem. Det ærede Medlem sagde, at han vilde forhandle om Realiteten, je paa hver Sags Realitet, og det gjentog han i sit Foredrag, da han indbragte dette Lovforslag. Vi ønske jo, at Politiken skal føres paa den Maade, det er Hovedpunktet for os, det var altsaa glædeligt for os. Paa den anden Side, sagde det ærede Medlem ogsaa, at han hylkede det parlamentariske Princip, han sagde det imidlertid ikke saa aldeles klart og forstaaeligt; den hviærede Conseilspresident misforstod i hvert Fald fuldstændig Udtalelsen og troede, at det ærede Medlem var enigt med Regeringen, men det viste sig da, at det ærede Medlem var enigt med et Medlem, der for Dieblisset er saa opphøiet, at jeg ikke tør nævne Adressen. Forjaavidt var det altsaa glædeligt for begge Parter. Kun synes jeg ikke, at det ærede Medlem, der har givet os Begge Ret, har været fuldt saa venligt mod os som mod den anden Side af Salen. Det forekommer mig, at det ærede Medlem har været, hvis jeg turde bruge det Udtryk, lidt for liberal mod den anden Side, og Liberalitet er jo ellers i og for sig en fortræffelig Egenskab, som vi Allesammen ville paastjønne. Det ærede Medlem, som selv erkjender, at hans Opgave er at forhandle ethvert Lovforslag efter dets Indhold og ikke paa nogen Maade vil fritage sig for det, undskylder, som sagt, sine Kolleger i høi Grad. Der er i denne Henseende en Udtalelse, som jeg veed er bleven misforstaaet, eller som jeg i hvert Tilfælde ikke har forstaaet, saaledes som Andre have forstaaet den. Det ærede Medlem udtalte nemlig, at en Gave, naar den kommer fra en kjær Haand, vil blive os dyrebar, men naar den kommer fra En, vi ikke kunde lide, ville vi helst være fri for den. Jeg veed, at der er dem, der have troet, at den Reservation, der blev taget ved dette Lovforslag, skulde gaa ud paa, at, hvis Regeringen modtog dette Lovforslag, saa vilde det ærede Medlem sige, at saa kunde de Herrers, som ellers ere enige om det, gjøre sig fri derfor, da det kom fra en Haand, som de ikke kunde lide, men denne Forklaring er efter min Mening vistnok fuldstændig feilagtig. Jeg antager, at Udtalelsen har været en Undskyldning for, at et Lovforslag, som indeslutter alle Duffer fra alle Sider af Salen, nemlig om Fisserivæsenet, var bestemt til ikke at fremmes. Paa det passer nemlig overordentlig godt, at, naar Gaven kommer fra en Haand, man ikke kan lide, saa siger man Nei, selv om alle Ens Duffer opfyldes. Det